

Ezüstlakodalom

Szicíliában belefutottunk sok-sok-sok minőségtelen dologba. Agrigentóban aludtunk olyan szállodában, ahol csak rendőrök voltak rajtunk kívül, de ott legalább volt légkondi. Aztán elindultunk hazafelé. Vezettem, mint az állat, napokon keresztül. Napokon keresztül kellett vezetnem százharminc kilométeres átlagsebességgel. Tíz órákon keresztül kellett vezetnem. Mert a feleségem hajszolt. Megyünk ide, megyünk oda, most indulunk ide, most indulunk oda.

Olaszországban ragadtunk, mert nem fértünk fel a hajóra. Horvátországi nyaralás lett a vége. Szicília kurva szar hely, az életben nem megyek többet oda. Iszonyat volt, mondtam, nem maradok itt egy percig se. Nem volt normális szállás, olyan szemetes volt a tengerpart, hogy a törölköződet nem tudtad lerakni, úgy nézett ki, mint egy tetű. Borzalmas volt. Nem foglaltunk előre szállást, rettenetes volt. Százezer forintért egy szemetlepet kaptunk. Tízezer forintot kértek a reggeliért, fejenként.

Nem reggeliztünk soha, sehol. Ott hallottuk a Tiziano nemtudomkicsodát.

Volt egy olasz énekes, Tiziano Ferro.

Mert láttuk a lányt, aki bedobott pénzt a zenegépbe, azt hallgatta. Az milyen kurva jó szám volt! Ott állt a csaj, a tengerparton hallgatta, és kész volt. Az valami volt, valóban. Egyetlen száma lehet nyilván, nem egy híres ember. Kész volt a lány, láttam, hogy csurog.

Csomó száma van. Három száma van. Ferenc ott se tudott semmit se megkérdezni, se elintézni, nekem kellett megtudni a motorosoktól, merre van étterem meg cukrászda.

Feleségem folyamatosan motoros maffiózókkal egyezkedett, velük paktált le. Követnünk kellett őket a Picassóval, így aztán öröm volt, amikor végre azt mondta: menjünk el innen. De hova menjünk?

Görögország egy jó hely.

Hát Görögországba! Persze, bazdmeg, jó ötlet. Menjünk Görögországba! Elindultam, nyomtam a gázt, hogy elérjük a hajót.

Van egy kikötőváros, Bari. Megy hajó Anconából is, de Bariból nagyon. Onnan egy csomó hajó indul. Van Bari–Korfu hajóút.

Barit mond, de nem, miért is jegyezte volna meg, rossz információkat nyújt, nem tudja ő, nem tudja, hogy ez a hely nem Bari, dehogyis. Ez a hely Brindisi. Nincs nagyon messze Baritól, úgy száz kilométer. Bariban nincsenek kompok. Egész nap vezettem százötvennel. Volt, ahol csak nyolcvannal lehetett menni, én százötvennel mentem. Eljutottunk Brindisibe. Helyismeretem nem volt, de véletlenül a szürkületben pont egy olyan helyen álltam meg, ahol a parkolóval szemben ki volt írva: hopp, hajójegy Görögországba. Ó, hát milyen fasza, tök jó, itt vagyunk, megyünk Korfura.

A hajóra háromszor annyi jegyet adtak el, mint ahány utas elfért. Mint ma a migránssok. Mint egy líbiai íz. Nem fértünk fel.

Jött valami giovanni, hogy hello, persze, tessék, itt vannak jegyek, százezer, majd mindjárt odavezetlek, várjál. Vártunk, gyűlt a tömeg. Vártuk, hogy mindjárt vezet a kikötőbe. Elő is jött, felpattant a robogójára, na akkor gyertek utánam, bazdmeg, hej, kurva anyád, gyertek. Mentem utána.

Mentünk, hogy elérjük a hajót. Ordított velünk.

Rettenetes dokkokon haladtunk keresztül, úttalan utakon. Úgy ment, mintha le akarna rázni. Mentem utána szalalomozva, és ki is jutottunk a kikötőbe. A becsekkolási pontoknál láttuk, óriási a gond. Ott tombolt Németország. Ott volt ezer ember, akik vásároltak jegyet, és nem engedték fel őket a hajóra. Óriástumultus volt, tombolt mindenki, ezek a csávók meg bújkáltak, nem nyitjuk ki, nem lehet, nem lehet. Feleségem akkor elkezdett hisztizni.

Mondtam, Ferenc, állj a sarkadra, kérd vissza a hajójegy árát. Ez meg? Szerinted?

Alkonyodott. Egy napot vezettem százötvennel, megvettem a jegyet százezerért, behajtottam a csávóval, ezek után elkezdett hisztizni.

Késő este volt. Világossá vált, hogy nem tudunk menni. Örüljünk neki, lehet, hogy elsüllyedtünk volna. Elhajtottunk.

Egy darabig ment az, hogy intézzem el, menjünk Görögországba. Akarunk menni. Nyilvánvaló volt, hogy nem tudunk. Ezt a hajót ezek a srácok rendszeresen háromszorosan túlterhelték, csak sajnos aznap kijött a rendőrség, ellenőrizte, és nem engedte. Hiába volt jegyünk, nem nyitották ki a becsekkoló ablakokat, a rendőrség lezavart olyanokat is a kompról, akik már fenn voltak. Ebből alakult ki forradalom, mert tüntetés kezdődött. Ezt a feleségem felhasználta arra, hogy óriási performanszokat mutasson be abból a szempontból, hogy hogy megyünk Görögországba, vagy hogy hogy nem megyünk. Jött a feladat. Intézkedj, Ferenc. Én intézkedtem, nyilván, hiszen a feleségem csak velem kommunikált, környező emberekkel nem barátkozott. I want my money back! Oké, oké, of course, of course. Lebonyolítottam, visszakaptuk a pénzt. És ott álltunk Brindisiben este 11-kor, miután egy napot vezettem százötvennel. Jó, hát a pénzünknel vagyunk. Akkor most induljunk dél felé. Vagy észak felé.

Mi legyen, itt semmi nincs, semmi. Legyen Horvátország.

És akkor elkezdte: menjünk Horvátországba. Ó, de jó ötlet, tök jó. Kezdttem menni fölfelé, északra. Feleségem egy idő után elfáradt az anyósülésen, akkor jött az, hogy most már meg kellene állnunk egy benzinkútnál. Hajnali kettőkor. Kérünk egy kávé. Keressünk itt egy beachet. Itt egy beach. De ez nem jó. Megyünk tovább.

Megaludtunk valahol útközben. Perugiánál?

Perugiában megaludtunk. Olyankor, amikor már tök fölösleges megszállni. Hajnalban bemész egy szállodába, ahonnan reggel továbbindulsz. Elmentünk Anconáig, feleségem azt mondja, itt jó, itt van kikötő, innen el lehet menni Horvátországba. Lementem az autópályáról, a kurva nagy dugóban végigcsorogtam, lementünk a kikötőbe, ahol kiderült, hogy igen, valóban, fasza kompok mennek Splitbe. Megy, persze, csak az van, hogy legközelebb egy hónap múlva lesz rá hely.

Hajóval át lehetett volna menni, de nem engedte meg.

Nem engedtem meg?

Vagy nem indult hajó, vagy valami ilyesmi. Vagy nem volt jegy. Utána végül egy

kurva jó nyaralás volt Krk szigeten, tők jó volt. Körbejártuk előtte az egész Olaszországot, le-föl, elfáradtunk. Végre nyaralhattunk.

Jött, hogy menjünk inkább autóval. Oké. Vissza az autópályára. Hajsoltam magam még egy napig. Éjszaka megérkeztünk Krk szigetre. Feleségem két napig nem akart menni sehova. De összesen kettő napunk volt. Megismerkedett Charlotte nével, az elég volt neki két napig. Charlotte néni osztrák nyugdíjas volt, aki viszont ragaszkodott a toplessnapozáshoz. És ezzel a feleségemmel elváltak. Két nap múlva unatkozni kezdett. Menjünk haza.

Szerettem volna maradni, de ha én szeretnék maradni, akkor ő nem akar. Kaliforniában például ahogy letettem a lábam a repülőgépről, mondtam, még egy hetet szeretnék. Egyből ott akartam maradni még sokkal többet, mert éreztem, hogy kibaszott jó. Akkor is azt mondta, hogy nem. Utána meg az volt a tervem, ami teljesen ésszerű lett volna, hogy fillérekért át lehetett repülni Hawaiiira. Vegyünk jegyet, negyvenezer forint, az semmi. Ha Budapestről indulnánk Hawaiiira, akkor tizenhat óra, meg átszállás. Mondták, hogy négy óra Hawaii repülővel, és negyvenezer forint fapadossal, mondom, menjünk már át. Hallani nem akart róla. Lett volna egy ilyen hawaii élményünk.

Persze. Mert ha már kifizetted a milliós tételt, akkor még meg tudod duplázni. Tök jó. Még egy milliót rá tudsz dobni. Akkor vagy igazán jó fej. Ha kifizetsz kétmilliót és aztán még egyszer. Fasza. Óriási.

Akkor mondom neki, B-opció: visszafelé szálljunk le New Yorkban, nézzük meg New Yorkot. Ha már ilyen kurva nagyot repültünk, és ott vagyunk, akkor ez már ott semmi. Szerinted? Mindig tudtam, hogy egy autistával élek együtt. Huszonöt éve. Semmi rugalmasság nincs benne. Semmi. Nem tud rá értelmes választ adni, miért nem akarta. Budapestről milliós tétel és tizennyolc óra, onnan negyvenezer forint lett volna. Ma már simán elmennék. Nem nyitnék egy ilyet vitát ki. Menjünk át Hawaiiira! Nem engeded? Ki a faszom vagy te, hogy nem engeded? Ma már megvenném a negyvenezres repjegyet, átmennék Hawaiiira, kurva jól érezném magam, és agyó. Ez a különbség a régi és a mostani énem között. Nem akar átmenni negyvenezer forintért Hawaiiira, ő inkább majd kétmillió forintért szeretne egyszer Budapestről, illetve hát nem szeretne, mert ő Macedóniába szeretne menni. Menjen, agyó.

Én egy ilyen csávó vagyok.

Ez az ember a rosszat keresi kifejezetten és szándékoltan, minden jó ellen harcol, de az utolsó erejéig, lehetőleg, én még ilyet nem láttam. Azt mondom, menjünk el valami étterembe, erre ő, hogy ne már bazdmeg. Menjünk nyaralni? Egy hétig fújtat. A picsába, így ül be a kocsiba. Előtte mindenkinek elmondja, hogy nem akar, meg velem nem lehet, már úgy ül be a kocsiba, hogy fújtat, és hogy velem nem lehet. Most már nekem nagyon jó ez a külön utazósdí. Úgyhogy mi a Dinóval megyünk a Bahamákra, csak még kéne hozzá egy kis pénz.

Igen? Fasza.

Horvátországban tők jó volt végül. Tök jól kipihentük Sziciliát, tők jókat ettiünk, igazi strandolás volt, amit szerettünk volna. A szállás is olcsón kijött, valahogy mindig lehet lőni valami kis véletlen címet, bár inkább nyár elején, főszezonban felejtss el. Időben kell gondolkodni. Valahova elmegyünk majd jövőre is, kocsival indulunk, meglátjuk majd, merre.